

עין משפט
נר מצוה

קנו א מיי פ"ג מהל' עניני תמידין ומספין הלכה כז:

א ב מיי פ"ג מהל' מעה"ק הל"ד:
ב ג מיי פ"ט מהל' מעה"ק הל"ז:

ג ד מיי פ"ח מהל' תמידין ומספין הל"ט ופי"ב מהל' מעה"ק הל"ג:

ד ה מיי פ"ח מהל' עניני תמידין ומספין הל"ט:

מוסף רש"י

הלכה כסתם מושנה. רבי הוה סוחר המשנה. וסעלה דברי חסד וישרו בעניניו שגלון קמס. ולא הסיר שם חזוניו עליון עד שאל יוסי שטני מפי יתיר ונחלון כלילי נשני מפי מחזיקים ושטני מחזון (ובינה ב:). אמוראי ניטרו ואליבא דר' יוחנן. מר אמר דלא טיל ר' יוחנן למימר הלכה כסתם משנה. אלא היכא דשמיא ליה אמר כהניח. הלכה כסתם מ'ו. ואמורא אחרינא אמר משמיה דר' יוחנן הלכה כסתם משנה (תורין מג. ט"ט).

^[פירוש פרק התבלת]

שיטה מקובצת

א) תיבות כ"ג שמת ולא מנו אחר תחתיו נבחר: ב) אומר שאור אות ה' נבחר: ג) לוגין. ורוצה: ד) נחשבו: להו: ה) כ"ג. קרב: ו) הקטרת יומין ומשכחת לה טעמה: ז) ליה. והכי נמי: אט איתא: ח) השאר. דמקום אחר לא היה יכול להביא שאור שלא תהא מנחה יתירה הסי': ט) מנחה. ס"א כדכתיב וביום הכבוסים בהקריבם מנחה חרשה: י) אשכנז. עין ברשי" דף מז ע"א: יא) להכביר וצריך להניח חמץ: יב) תיבת אלא נחקק: יד) באותה פורשה. אבל קרא דלא תעשה דלקמן לא כתיב מצות באותה פורשה:

נב:

לרבנן הוכפפה לבנותו. אבל לאנא יוסי בן דוסתאי כיון דלרין

קומץ צבוקר וקומץ בערב לא שייך לאיכפולי טפי משיעור

שלם א) דלרבנן הוא דעבי אי צעין שלם בלזונה כי היכי דצעין שלם

בעשרין אבל משמן בעי א) (טפי) לאנא יוסי בן דוסתאי נמי דבכל יום

לא היה רק לוג ומנחה צבוקר וכן

בערב והשתא נמי או דילמא לכל עשין היו ג' לוגין וזו היא בלילמן:

הלכה באבא יוסי בן דוסתאי.

תימה הילכתא למשיחא א):

הדרן עלך התבלת

כל המנחות באות מצה חוץ מחמץ

שבתודה ושתי הדחם. שמי

הלחם ניחא דכילל כהדי שאר מנחות

דאיקרי מנחה א) כדלמר צפרק

התכלת (עלי דף מז:). אבל לחמי מודה

דינא: בודה. בל"ט גרסין צעירין

ופי לשון הולאה כמו (מגלס א יב)

בחדש אשר נדא מלכו (ממיה ו)

מלנך אמה צודאס: **חסרה** או

יתרה. מכאן פי' הרב רבינו חיים

דכשמודדנ צמדה צפסח או ללורן

חלה אין להכביד א) על הסלת דל"כ

נמנלאת יתרה כמו לענין מנחות ועוד

אמרין לקמן (דף פג.) גודשא מילתא:

בנין אב"צ המנחות שהן באות

מצה ב'. תימה מתני' היא

(לקמן דף נה.) דמנן כל המנחות

נילושות בפשוטים ומשמרם שלא יתמילו

כו' שנאלמ כל המנחה יב) א) כל

תאפה חמץ וס"ד דרש' לקמן צגמ'

(שס) שאר מנחות מניין ת"ל כל המנחה

ועוד משמע דשייך לרבינו טפי מההוא

קרא דכל מנחה ממאי דמרבה מהאי

קרא דזאת תורת המנחה דמייתי הכא

דמההוא לא שייך לרביי אלא מנחות

שיז בהם דין הכתוב צפרשה הגשה

קמינא ולזונה כגון מנחת סלת ומנחת

ומרחשת אבל מכל המנחה איתרבו

אפילו מנחת העומר ומנחת קנאות

ומנחת כהן ומנחת [נסכים] ולחם

הפנים ונראה לפרש דרבי אמי לא

רצה להציא לן הא דדרשינן מיימורא

דקראי יא) א) (אלא) לפי שהיה סבור

דאפילו למזוה קא מיציעא ליה היכא דלא כתיבא מזה הביא לו

מקראות פשוטות ותמה על שאלתו והשיב לו דכתיבא כתיבא כגון

מנחת ומאפה דלא כתיבא כגון מנחת סלת ומרחשת כתיב זאת

תורת ור"ה דלכתי מהנך קראי לא ידעינן כולהו שאר מנחות א) עוד

משמע דמנחת סלת נמי כתיבא דזאתה פרשה דזאת תורת דכתיב

זה מנזות תאכל פטתיה דקרא צמנחת סלת א) [כתיב] דכתיב מסלת

המנחה ומשמנה ומוזאת תורת מרבי מרחשת ומהשתא מצינו למימר

דנתרבו כל מנחות אפילו אותם דאין בהם הגשה קמינא ולזונה כי

היכי דמרבינן מרחשת אע"ג דלא איירי בה קרא אבל קשיא א"כ

כל המנחה לרצות שאר מנחות למה לי דאם נאמר ללאו א"כ היכי

מייתי לעבד מלא תאפה דלקמן דריש ליה על הכלל ור"ת מפרש

דמיציעא ליה לרבי פרידא מנלן דבאות מזה ולא שיאור וחלוט דאי

מלא תעשה חמץ דמתני' הוה אמינא שיאור וחלוט שרי א"ל דכתיבא

כתיבא אלמא מנזות צעין ושיאור וחלוט לאו מזה היא א"ל לעבד

קא מיציעא לן מנלן דמיפסלא אס הביא שיאור וחלוט א"ל דכתיב

לא תאפה חמץ דמשמע אלא מזה דכתיב מזה בזאתה פרשה י"א ורז

הקדא פריך דילמא א) מלא תאפה חמץ אלא שיאור אע"ג דכבר כתיב

לא תעשה אינטרין טובא לכדדרשינן לקמן ופי' זה דחוק ומגומגס:

כי

התכלת פרק רביעי מנחות

א ולא מינו אחר. דקרינא שלימה: **לרבנן הוכפלה לבנותו**. שיציא

קומץ שמרים וקומץ צערב דבשלמא לאנא יוסי לא מציעא ליה דלא

הוכפל שיציא שני קמזים לכל הקטרה דלא מצינו ב' קמזים בהקטרה

אחת: **מאי דגלי גלי**. סלת גלי קרא בהוספה כדלמרין לעיל (דף נא:).

לרבי יהודה מאותהו" ור"ש מכליל

מקטרו א): **ושמן**. מציעא ליה אליבא

דכולהו אס צריך להציא ג' לוגין לכל

עשרין דעד שלא ימות היה מציא ג'

לוגין ד) וחזון א) לוג ומנחה לחאי עשרין

דשחר ולוג ומנחה לצין הערבים

השתא מאי: א' **קמזין סן**. צפרק

האומר הרי עלי עשרין (לקמן דף קז:)

חשיב ד) והאי קומץ לזונה של חזיתין

לא חשיב הסם משום דלחלאין קרב

ובשלימה קמיירי ולא בחלאין ואס איתא

דכי ממ כ"ג א) קרבו שלם בכל

הקטרות וימנין דמשכחת א) א) [צנענה]

כגון ב' קמזים של חזיתין דהא הסם

קא חשיב ב' קמזים של ציזי לחס

הפנים אע"ג דחד קרבן מינה ור"ג

ליחשוב: ומשני לעולם אימנא לך דהוכפל

והאי דלא חשיב לכו משום דאי מת

כהן ב' קמזי אלא בקריבים כדרכן

קא מיירי: **לסא שמעטא**. דאי לא

קמזי: **והא מעלה קומץ בחון**. דקמזי

ליה הסם גבי ה' קמזין דאי עבר

וסעלהו בחון חייצב) וקמזי ליה א) נמי

ש"מ דאס איתא דהוכפל לימנינהו

ואפילו דאי: **מאי הוי עלה**. דהא לא

מנינן ליה צהדיא: **אלא אנא יוסי**

דלמר חזיתין דעלמא. נמי צמזי כהן

צעי ב' קמזין הילכך הא נמי ב' קמזי

וקמזי לוג ומנחה שמרים כו' אלמא

שמן לא הוכפל ואיפשטוס צביא דשמן

לאנא יוסי ומדשמן לאנא יוסי לא

הוכפל דמאי דלא גלי לא גלי לרבנן

נמי לזונה ושמן לא הוכפלו דמאי דלא

גלי לא גלי דלינהו לא פליגי אלא

בלזונה מחיים אבל בלאחר מיתה אי

הוכפל אי לא הוכפל לא פליגי:

הילכנא כאנא יוסי. דלמר כמזי

כהן מקריב קומץ לזונה שמרים וקומץ

ערבים: **וסנן ה' קמזין סן**. ולא

חשיב ליה לקומץ דחזיתין משום

דלחלאין קרב ואס איתא דקרב שלם

דלמר איתא רבינו. מר אמר כסתם משנה אמר

רבי יוחנן ומר אמר הלכה כאנא יוסי אמר רבי יוחנן

הדרן עלך התבלת

כל המנחות. חוץ מחמץ שבתורה. דכתיב על חלות לחם חמץ וגו'

(ויקרא ז) ושתי הלחם דכתיב חמץ תאפיניה (שס גז): **שאור בודה**

לסן מסוכו. מתוך עשרין דמודה ושתי הלחם היה מוציא שאור שהוא

לש מן הסלת מעט לאחר שנמדד וטומונו צקלת ומתחמץ מאיליו וממנו

שחין לה שאור מחומין יפה: **אלא מביא שאור**. הממוחמן יפה מתוך ציתו

ונתן לתוך העשרין ומוסיף וממלא סלת: **אף היא היפה יסרה או**

חסרה. כגון אס השאור עבה ומגובל צקושי צמעט מים אינו מחזיק

נפח גדול כאליו היה קמח ונמלא העשרין יתר לפי שאס לא היה

שאור מגובל היה נפחו גדול מעכשו ואס אינו מגובל יפה שנתן צו

מים הרבה נמלא נפחו גדול משאלו היה קמח ונמלא העשרין חסר

שאס לא צבציל המים לא היה מלא: **גב' דכסיבא כסיבא**.

אזוהי מנחה שכתוב זה מזה כגון מנחת מאפה ומנחת מנחת

הרי כתיב זה ודלא כתיבא אתא מהאי קרא דכילל לכל המנחות

בצא

מסורת הש"ס

א) וימין ז: וחסד ז: יד:א,

ב) ולקמן קז:א) א) נספחים קפ. מנחת ז:א) ד) נשבת מז.

דזין: א) נדמות טז: גיטין פא: חולין מג. מדה טז:א,

ו) שייך לעי"א ו) ויקהל ו), ח) נסס, ט) צ"ל והולא,

י) צ"ס א) שהיה צ"ק, ל) הייב הסיד לחיב ד"ה וקמזי ליה

ש"מ אפילו דאי קמזי ואס

איתא דהוכפל לימנינהו ספיד.

צ"ק, א) ולרבנן, צ"ק, ו) צ"ק

מ"ו, א) ונ) חוס' וחסד דף

מה. ד"ה הלכתא וסו וגם כהם

סכתמי שס על גליון,

ט) כולמר דלעילי מז: פסוק

אמי לחמי מודה לא איקרי

מנחת, א) וגי' לחטשה חמץ

והי"ג צ"ק מ"ו,

ק) ועוד דמשמע, צ"ק,

ר) צ"ק א) בל. צ"ק,

רבינו גרשום

בעריתא אף הוא נמי. פליגי

בה במנחת חזיתין דעלמא

היכא דלא מת כ"ג. ספריש

לה ב' קמזין של לבונה. כ"ג

שמת לא מינו כהן אחר

ואמר לרבנן דאמר בעלמא

משום דליכא אלא עשרין

אחר ולא בעינן ב' קמזין

הכא דאיכא עשרות

כדאמרין שלימה שחרית

ושלימה בין הערבים מי

אמרין ב' קמזין אי לא או

דילמא מאי דגלי דכתיבי

אותה שלימה גלי. אליבא

דאבא יוסף לא חזינין לך

דהשתא בעלמא דליכא אלא

עשרין אחד בעי ב' קמזין

כ"ש אבא. ושמן מביעיא ליה

אפילו לאבא יוסי אי אומרין

דהוכפל דמפרשי ג' לוגין

שחרית וג' לוגין בין

הערבים. ח"ש ח' קמזין הן

כדאמרין בפירקין בתרא

האמרין הוה עלי לבונה לא

יפחות קומקון וכו'. ואם

איתא דסרידא להו לרבנן

דהיכא דמת כ"ג בעינן ב'

קמזין איכ' משכחת לה ד'

אלא לעולם לבונן לא הוי

אלא קומץ א' לשחרית ולבון

הערבים. ואי אמרת איכ'

ליתני ב' קמזין הן והאי

קומץ דחזיתין להווי ששי.

הא לא קשיא כיון דהאי

קומץ דחזיתין לא קריב

שלם אלא חציו בבקר וחצי

בערב לא קתני ליה וזאת

מעלה קומץ בתוך דלא הוא

דלא הוי לבתחילה אלא דאי

עבר. איילמא רבנן דלא בעי

בעלמא אלא קומץ אחד מאי

שנא לבונה דהוכפל דקמזי

מפרשי לה ב' קמזין

ומדשמן לאבא יוסי לא

הוכפל אלא כחזיתין

דעלמא חוכא דלא מת א)

ולא לבונה נמי לרבנן נמי

לבונתה ושבתה לא הוכפלו.

וחיפוטוט מיהא אלא דקא בעי

ו' יוחנן ללבונה לרבנן ושמן

בין לאבא יוסי ובין לרבנן

דלא הוכפל. הלכה באבא

יוסי בן דוסתאי דמפרשי לה

ב' קומיבא לבונה לכל חזיתין

אפילו לעלמא.

הדרן עלך התבלת

כל המנחות דכתיבא

בהדיא. מצה כתיבא:

א) צ"ל לזונה וסמנה לרבנן

נמי לא הוכפלו וכו'.